

Böjte Csaba: Isten nem teremtett selejtet, mindenki a remekm?ve

2018 szeptember 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nagyszer? interjú Csaba testvérrel!

Jubilál a Dévai Szent Ferenc Alapítvány. Az egyházi gyermekment? szervezetet 25 évvel ezel?tt, az embertelen

romániai szocializmus romjain alapította Böjte Csaba ferences rendi szerzetes. Az alapítvány célja azóta is a nyomorúságos körülmények között él? gyermekek felkarolása. Napjainkra Csaba testvér nevét és tevékenységét Erdélyben, Romániában, Magyarországon, s?t Nyugat-Európában is megismerték, elismerik. Az ünnepi évforduló alkalmából szeptember 13-án jótékonyági koncert lesz a Papp László Budapest Sportaréna-ban, ahol a fellép?k arról tesznek tanúságot, hogy mindenki – akármilyen hátrányos helyzetben is van – élhet úgy, hogy általa is jobb legyen a világ. A folyton mosolygó, szelíd szavú szerzetes az arénabeli fellépésr?l azt mondta a Magyar Id?nek, hogy Jézus Krisztus sem zárkózott el a kánai menyegz?n attól, hogy az emberek szeretetben énekeljenek, táncoljanak körülötte.

– Hadd invitáljam egy képzeletbeli id?utazásra! 1993-at mutat a naptár, Erdélyben, Déván járunk, Böjte Csaba ferences rendi szerzetes 34 esztend?s fiatalember. Milyen gondolatok foglalkoztatták akkoriban, illetve mi minden történt azóta?

– 1989-ben szenteltek pappá, majd szerzetes lettem. 1993-ban kerültem Dévára, amikor az érsek atya, az egyházmegye ifjúsági lelkésze ezzel bízott meg. Örömmel végeztem a munkámat, ám szomorúan láttam, hogy mennyi koldus és szegény ember él az országban. Emlékezzünk: néhány évvel korábban, 1989-ben összed?lt a kommunizmus, hamar kiderült, hogy a használt Volkswagen jobb, mint a vadonatúj Dacia, egymás után d?ltek be a jelent?s román iparágak, a bányászat, a vasipar. Az emberek munka nélkül maradtak, volt, aki külföldre ment, volt, aki elzüllött, és ilyen körülmények közt rengeteg gyermek került az utcára, ahol koldulásból tengették az életüket. Ha az ember egy kiflivéget vagy egy jó szót adott nekik, akkor már messzir?l kiabálták a nevét, amikor arra járt, és persze eljöttek a templomhoz is. Akárcsak amikor a kis madarakat az ember etetni kezdi, azok is odagy?lnek köréje. Én pedig arra gondoltam: nagyon nehéz úgy misét tartani, hogy az ember a templom bejáratánál azt látja, hogy éhes gyerekek nyújtogatják a kezüket alamizsnáért. Ezért aztán befogadtam a gyerekeket egy-egy ebédre, vacsorára, és végül az lett ebb?l, hogy 1993-ban szerveztem nekik egy tábor, ami olyan jól sikerült, hogy végül nem is akartak hazamenni. Mondtam nekik, hogy puszi, lehet menni, de akkor az egyik kislány sírni kezdett, és azt kérdezte: miért nem csinálunk egy teljes évig tartó tábor? Megegett a szívem rajta, napokig forgolódtam az ágyban, aminek az lett a vége, hogy immár huszonöt éve táborozunk.

– Ezek szerint egy kislány ötletéb?l n?tt ki a nagy múltú Dévai Szent Ferenc Alapítvány?

– Bizony, ? már egy egyetemet végzett, szép, csinos lány!

– Ilyen pontosan tudja, mi történt azóta a gyerekekkel?

– Hogyne! Van például egy fiúcska, akit a temesvári plébános hozott hozzánk. Semmit sem tudtam róla, befogadtuk. A gyerek els? nap hozott nekem kekszet, aztán egy almát, legközelebb pedig egy zsebszámológépet. Kértem t?le: hát ez meg honnan van? Mondja, hogy a piacon lopta. H?ha, mondom magamban. Utánanéztam a fiúnak, és kiderült, hogy Temesváron a város h?ellátását biztosító csövekben lakott, vagyis a szó szoros értelmében igazi csöves volt. Az ilyen csövesbandákban mindig van egy góré, akinek ha a kisebbek nem visznek valami szájrét, akkor nem engedik be ?ket. A fiú azt látta, hogy nálunk én vagyok olyan f?nökforma, így aztán hozni kezdett ilyen-olyan holmikat. Mondtam neki: kicsi szívem, nekem jó iskolai jegyeket és jó cselekedeteket kell hozni, akkor van helyed, de ha az ember lop, akkor bizony itt nincs helye. Olyan is volt, hogy rend?rök hoztak testvéreket, akiket éjjel egy autóban találtak, ott húzták meg magukat a hideg el?l. Így gy?ltek tehát a gyerekek; az elmúlt negyed évszázad alatt az alapítvány mintegy hatezer gyermeket fogadott be, többen közülük tíz-tizenöt évet töltöttek nálunk, és napjainkban már sokgyermekes családayaként, családapaként élik az életüket.

– Sok gondja adódott a hivatalos ügyek intézése során a korabeli romániai hatóságokkal?

– Én soha senkivel nem veszekedtem, hiszen Jézus azt parancsolta, hogy szeressük a hatóságot, és adjuk meg a császárnak, ami a császáré. Lassacskán valahogy minden hivatalos ügyünk megoldódott.

– Hány gyermekt?l gondoskodik napjainkban az alapítvány?

– Erdély 83 településén 2100 gyerekkel vágunk neki az idei tanévnek.

– Szerzetesi elhivatottsága miatt a valódi apaság élményét sosem tapasztalhatta meg, miközben ennyi útjára bocsátott gyermekkel a háta mögött mégiscsak többszörösen kivette a részét az apaság érzéséb?l. A vér szerinti apaság nem is hiányzott az életéb?l?

– Van, aki a test és a vér kívánságából lesz édesapa, és van olyan is, aki Szent József példájára – akit ugye a Mennyei Atya kért meg, hogy vállalja a kis Jézust. Tehát én józsefi értelemben érzem magam apának, és azt gondolom, mindkét fajta apasághoz szeretet és jószág szükséges.

– Több ezer gyermek sorsa, élete egyformán a szívéhez n?het az embernek?

– Nem kell mindig mind az egész, hanem egyszerre mindig csak egy. Próbálok róluk gondoskodni, mindig az asztalf?re ülni. A munkatársaimmal a vállunkra vesszük és hordozzuk a gondjaikat, és tényleg mély

szeretkapcsolatot ápolunk nagyon sok gyerekkel. Azt kívánom minden vér szerinti szül?nek, hogy legalább olyan mély és szeretetteljes kapcsolata legyen a saját gyermekével, mint nekem az enyéimmel. Jó velük együtt lenni.

– Hogy látja, mi minden fenyegette a gyermekeket negyed évszázada, a kezdetekkor, illetve mi aggasztja napjainkban? Változtak az id?k, változtak a gondok?

– Mi azt mondtuk, hogy ha egy gyermek veszélyben él testi és lelki értelemben, és segítséget kér Isten nevében, akkor mi befogadjuk. Ez a hozzáállás az évek alatt semmit nem változott, tehát ha egy gyerek veszélybe kerül, a mai napig befogadjuk. Persze a kilencvenes években, a román államcs?d idején a rendszer magában hordozott megannyi problémát, és úgy érzem, nem is annyira a szül?k és a családok voltak a felel?sek a nehéz helyzetekért, hanem inkább az állam. Ma viszont úgy látom, inkább a feln?ttekkel, a szül?kkel van a baj: tévednek, rossz útra térnek, balesetet szenvednek. Mindenféle ok van. Múltkor jött egy asszony, mondja, van három gyereke, be kellene ?ket fogadnunk. Kérdem, miért? Mondja, hogy azért, mert a férje üzletet nyitott. Mire én gratuláltam, hogy az milyen jó dolog. Igen, válaszolta, csak hogy éjszaka nyitotta az üzletet, és nem az övé volt.

– Több vagy kevesebb a gyermekeket fenyeget? veszély napjainkban?

– Úgy érzem, kevesebb. Romániában 1990 el?tt nem volt abortusz, nem voltak fogamzásgátló szerek, hiszen ezeket er?sen büntették. Tehát sokkal több gyermek született, és bizony nem volt ritka a kilenc-, tíz-, tizenegy gyerekes család. Logikus, hogy ha egy tízgyerekes család meginog, akkor egyb?l hat-hét gyermek esik a karjaink közé. Napjainkban viszont a szegények sem szülik meg a gyermekeiket, amire én azt mondom, hogy b?n, hiszen az abortusz kivégzés. Ebb?l kifolyólag azt látom, hogy a nyomornegyedekben is sokkal kevesebb a gyerek. Ha meg sem születik a gyerek, akkor baj sincs vele. Szomorú ez, amit én katolikus papként b?nös megoldásnak gondolok.

– Beszélgetésünk idején Magyarországon tartózkodott. Csobánkán ülünk, az Élet Háza zarándokház kertjében. Járt már Budapesten? Láttá, hogy teleplakátolták az utcákat az ön portréjával, és hogy a falragaszok a Papp László sportarénában szeptember 13-án esedékes jótékonyági koncertet hirdetik azzal a szöveggel, hogy „Böjte Csaba gyermekeivel és barátaival az aréna színpadán”?

– Nem szívesen megyek be most Pestre. Olyan képet választottam volna, ahol a kollégáimmal és a gyerekekkel vagyok, aztán végül én is meglep?dve láttam, hogy ez van. De azt mondták, ezt is túl lehet élni.

– Segítsen elképzelni, ahogy Böjte Csaba ferences atya és gyermekei színpadra lépnek! Mi történik majd?

– Úgy volt, hogy az idei családok éve alkalmából sok gyereket akartam hozni Magyarországra. Mi Erdélyben Magyarországot mindig úgy emlegetjük, hogy az anyaország, és azzal biztattam a gyerekeket, hogy vagy ötszázan útra kelünk és elmegyünk az anyaországba. Gondolkodtunk, melyik templom lehet elég nagy, hogy befogadjon bennünket, végül azt mondták nekünk, hogy az aréna a legnagyobb épület, ahol össze lehet gy?lni. Végül ez lett, nem is mondom, hogy ártatlan vagyok a dologban. A célom ezzel az egésszel az, hogy elmondjam ország-világ el?tt, hogy Isten nem teremtett selejtet, és minden egyes gyermek Isten drága remekm?ve. Másfel?l azt is megtapasztaltam ez alatt a 25 év alatt, hogy rengeteg jó ember van a földön, hiszen én egymagam bármit mondhatnék, nem történne semmi. De próbálja ki bárki: ha nem hiszi, milyen sok a jó ember, álljon ki, tegyen valami jót, és meglátja, mennyien állnak mellé. Úgy gondolom, hogy az a rengeteg jó ember, aki mellettünk áll, megérdemel néhány szép dalt az arénában. A gyerekek nekik fognak énekelni, és hogy ne legyen olyan suta az az ének, megkértünk néhány sztárt, ismert el?adóm?vészt, hogy segíljenek a gyerekeknek. Tehát ne úgy legyen, hogy ?k kiállnak, énekelnek, mi pedig tapsolunk, hanem együtt, közösen.

– Csaba testvérnek mi lesz a szerepe a színpadon?

– Amolyan szpíkerszer?ség lennék, aki megköszöni az elmúlt 25 évben kapott sok segítséget, és aki elmondja az est üzenetét, amir?l már szó esett: Isten nem teremtett selejtet.

– Világias programnak ígérkezik az arénabeli fellépés. Mi a véleménye, az elmúlt évtizedekben miként változott az egyház és a mindennapi élet egymáshoz való viszonya?

– Azt gondolom err?l, hogy Jézus Krisztus elment a kánai menyegz?re, ahol valószínűleg nem egyházi dalokat énekeltek, és azt is tudjuk, hogy mivel a bor éppen elfogyott – a rossz nyelvek szerint éppen azért, mert a fiatal apostolokkal Jézus is ott volt –, utána maga változtatta a vizet borrá, hogy mindenki jól mulasson. Szerintem ha Jézus Krisztus nem zárkózott el attól, hogy énekeljenek, táncoljanak, szeretettel együtt legyenek körülötte, egy ilyen arénabeli rendezvény messzemen?en belefér abba, hogy Isten gyermekei együtt, közösen hálát adjanak Isten ajándékaiért.

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló